

Arrest

nr. 42 148 van 22 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 14 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VERSWIJVER en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Sierra Leone staatsburger van Temne-origine te zijn afkomstig van het dorp Rokontha nabij Lunsar. U werd op 6-jarige leeftijd geïnitieerd bij de traditionele vrouwengemeenschap Bundu. Omdat de besnijdenis niet goed was gebeurd, werd u een tweede keer geïnitieerd op 11-jarige leeftijd. U hebt twee kinderen van (M.K.), (O.) en (K.), die bij uw schoonzus (K.K.) in Lunsar wonen. U vernam van een vriendin (F.) dat uw schoonzus ze zou hebben meegenomen naar Gambia. U hebt twee andere kinderen, (A.) en (A.F.), die u met uw vriendin (A.) naar Freetown liet vertrekken en waarvan u momenteel niet weet waar ze zijn.

Bij aanvallen van de rebellen tijdens de oorlog liep u weg naar Port Loko. Daarna ging u naar Freetown, waar u verbleef tot in 2003. In 2003 keerde u terug naar het dorp Rokontha. U werd er de voorzitter van de Sierra Leone People's Party (SLPP). U organiseerde de vrouwen in uw omgeving en jullie kookten en zongen bij een bezoek van een president of minister. Na de verkiezingen in 2007 en het verlies van SLPP hield u op met deze activiteiten.

Op 7 januari 2009 overleed uw moeder door ziekte. U had uw moeder tijdens haar ziekte verzorgd en bijgestaan. Gezien uw moeder sowei was, d.i. besnijdstster bij de traditionele vrouwengemeenschap Bundu, waren de andere soweis u slecht gezind. Volgens de traditie dient een zieke sowei te worden verzorgd door de andere soweis. U vernam van de andere soweis dat na het overlijden van uw moeder iemand van haar familie de positie van sowei moest overnemen. U antwoordde de sowei (S.K.) dat u niet geïnteresseerd was. De soweis drongen erop aan dat u sowei zou worden, of u zou uw kinderen moeten geven voor initiatie. U weigerde. U bracht uw twee kinderen (O.) en (K.) naar uw schoonzus (K.K.) in Lunsar. U meldde uw situatie aan (K.), een man werkzaam voor een mensenrechtenorganisatie. Hij antwoordde dat hij de mensen zou uitnodigen, maar dit gebeurde niet.

Toen u enige tijd later terugkeerde van de markt, vernam u van uw vriendin (A.) dat uw twee kinderen door de sowei (S.K.) waren meegenomen. U ging naar (S.K.), maar ze was niet thuis. U stapte naar de plaats van de soweis en u begon te schreeuwen en te schelden. Een man (O.) zag u en u legde hem de situatie uit. Hij zou u helpen. Die nacht kwam (O.) bij u langs en jullie gingen naar de achterkant van het huis waar uw kinderen waren. (O.) nam de kinderen weg uit het huis en u keerde met uw kinderen terug naar huis. Uw oudste dochter was in zwart gekleed en uw jongste dochter was in wit gekleed. U nam de kledij weg en u vroeg uw vriendin (A.) om met de kinderen te vertrekken naar Freetown. U bracht de kledij terug naar de soweis. De volgende dag ging u naar het autopark en op de terugweg werd u door mannen en twee vrouwen aangevallen. Iemand sloeg u in het gezicht en u viel op de grond. U werd erg geslagen. Ze zeiden dat u of uw kinderen geïnitieerd moesten worden. Ze zeiden dat u zou gedood worden als u uw kinderen niet bracht. U werd door een voorbijganger naar het ziekenhuis Lunsar Health Center gebracht, waar u 10 dagen verbleef. Hierna ging u naar de politie in Lunsar en legde u klacht neer. De dag dat u naar de politie was gestapt, werd u 's nachts bedreigd. U verliet uw huis en u nam een voertuig richting Freetown. U kreeg nabij Rogbra Junction een ongeluk en u verbleef een dag in het dorp. Daarna regelden de dorpelingen een transport naar Freetown. U werd naar het Connaught ziekenhuis in Freetown gebracht, waar u werd geopereerd aan uw been. U verbleef een maand in het ziekenhuis. Uw vriendin (F.) regelde uw vertrek uit Sierra Leone. U werd met een taxi van het ziekenhuis naar de boot in Waterkey gebracht. (F.)'s vriend (N.) werkte op de boot en u hebt Sierra Leone per boot verlaten. U hebt op 6 juli 2009 in België asiel gevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten nadat u gedwongen werd om uw moeder na haar overlijden op te volgen als sowei, maar volgende vaststellingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Er dient te worden opgemerkt dat u doelbewust heeft getracht de Belgische asielinstanties te misleiden door te verzwijgen dat u in het bezit bent van een Sierra Leoons paspoort en dat u een visum heeft verkregen voor Duitsland, zoals blijkt uit de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal (zie informatie administratieve dossier). U verklaarde uitdrukkelijk dat u in Sierra Leone nooit een paspoort hebt gehad (zie gehoor Dienst Vreemdelingenzaken, punt 21 en zie gehoor CGVS, p.4). U stelde dat u nooit een visum hebt aangevraagd (zie gehoor CGVS, p.4). Na confrontatie met de informatie antwoordde u dat u het niet bent en dat u er geen idee over heeft (zie gehoor CGVS, p.11). Ook nadat u de tijd werd gegeven om met uw advocate te overleggen, bleef u zwijgen en stelde u niets meer te zeggen te hebben (zie gehoor CGVS, p.11). Pas enkele dagen na het gehoor op het CGVS wijzigde u uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Duitsland bij wijze van een schriftelijke verklaring via uw advocate (zie fax dd. 18/11/2009).

Bijkomend onderzoek naar de omstandigheden waarin u het visum verkreeg, bracht echter volgende informatie aan het licht. Uit de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal blijkt dat u, als medewerker van het Amazonian Initiative Movement te Lunsar, in Duitsland heeft deelgenomen aan een ASA-programma rond vrouwenrechten en u daar aanwezig was **van 11 april 2009 tot 23 juni 2009**. U bent in Duitsland sinds 23 juni 2009 als vermist opgegeven (zie informatie administratieve dossier). Aldus kan geen geloof worden gehecht aan uw initiële verklaring dat u eind juni per boot uit Sierra Leone in België bent aangekomen en u voor uw bootreis ongeveer een maand in Freetown gehospitaliseerd was, nadat u uw dorp ontvlucht was voor een gedwongen opvolging als sowei (zie gehoor CGVS, p.3 en p.9). Er kan echter ook geen geloof gehecht worden aan uw bijkomende,

gewijzigde verklaring (fax. 18/11/2009) waarin u stelt dat u van op de luchthaven meteen naar het ziekenhuis werd gebracht en dat u slechts 3 à 4 weken in Duitsland bleef. Immers, uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier) blijkt echter dat u wel degelijk van 11/4 tot 23/6/2009, dus meer dan twee maanden, deelnam aan een congres in Frankfurt (Duitsland). Ook aan uw schriftelijke verklaring kan bijgevolg geen enkel geloof worden gehecht.

U verklaarde bovendien op het Commissariaat-generaal dat u om in uw onderhoud te voorzien etenswaren inkocht in de dorpen en deze verkocht op de markt in Lunsar (zie gehoor CGVS, p.3), terwijl op het visumaanvraagformulier 'animator' vermeld staat als beroep. U vermeldt als werkgever en werkgeversadres: Amazonian Initiative Movement, P.O. Box 77, Lunsar (zie visumaanvraagformulier administratieve dossier). Het is dan ook bevreemdend dat u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal de naam van de organisatie niet spontaan vermeldt en u enkel vaagweg stelt dat ze allemaal onder Plan werken (zie gehoor CGVS, p.7). U blijkt noch de volledige naam van een van de medewerkers, volgens u '(K.)' genoemd, te kennen (zie gehoor CGVS, p.7). Ook uw verklaring dat u in het dorp Rokontha woonde en u er problemen kende (zie gehoor CGVS, p.3), stemt niet overeen met het door u opgegeven adres in het visumaanvraagformulier: 65 Bai Rampa Road, Lunsar (zie visumaanvraagformulier administratieve dossier).

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen reeds grondig de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder dient te worden opgemerkt dat u uw beweerde vrees voor de opvolging van uw moeder als soweï niet aannemelijk maakt. Zo verklaart u geen opleiding te hebben gekregen van uw moeder (zie gehoor CGVS, p.6). U verklaart dat uw moeder u niet uitlegde wat ze deed of hoe de besnijdenis gebeurde. U stelt dat u wel weet wat u zag en voelde, gezien u zelf besneden bent en u andere kinderen zag geïnitieerd worden (zie gehoor CGVS, p.6). Het is gezien de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt over de opvolging en opleiding van soweï, totaal onaannemelijk dat uw moeder u niet vanaf zeer jonge leeftijd zou hebben geïnformeerd of opgeleid, zodat zij voor haar dood zou weten wie haar nadien zou opvolgen en zodat u haar meteen na haar dood zou kunnen vervangen (zie informatie administratieve dossier). Uw verklaring dat u de volgende soweï zou worden ligt niet in de lijn van het gegeven dat u in de ogen van de andere soweï een misdrijf had begaan door uw moeder tijdens haar ziekte te verzorgen. Wanneer u hierop wordt gewezen, antwoordt u ontwijkend en herhaalt u dat volgens hun traditie een zieke soweï door andere soweï verzorgd dient te worden (zie gehoor CGVS, p.6). Wanneer de vraag nogmaals wordt gesteld, antwoordt u dat bij zo'n misdrijf u uw kinderen, ofwel vijf andere kinderen dient te brengen voor initiatie (zie gehoor CGVS, p.6), wat echter geen afdoende uitleg is waarom u dan toch de positie van soweï zou krijgen. Daarenboven blijkt uit de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal dat er wel degelijk mogelijkheden bestaan om te ontkomen aan het gedwongen soweï-schap of om als soweï de messen neer te leggen. Meerdere organisaties proberen soweï er immers van te overtuigen hun activiteiten te stoppen en in het verleden legden vele soweï hun messen neer. Nergens in de informatie wordt er gewag gemaakt van problemen voor deze ex-soweï, tenzij dan financiële verliezen (zie informatie administratieve dossier).

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde documenten wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. De identiteitskaart (n°WS1A587377 afgegeven op 14.2.2003 en geldig tot 13.2.2006 op naam van (M.K.)) bevat identiteitsgegevens waaraan hier niet wordt getwijfeld. De foto's tonen verwondingen, maar vormen geen bewijs van de oorzaak of de omstandigheden waarin u deze letsels opliep. U maakt tijdens uw gehoor op het CGVS immers ook gewag van een auto-ongeval (zie gehoor CGVS, p.9). De fax gericht aan uw advocate dd.19.9.2009 stelt dat - in verband met een opvolging bij GAMS - de dokter verkiest dat mevrouw haar relaas niet meerdere keren zou moeten vertellen, gezien de dokter haar te zwak acht om te beginnen aan een opvolging. Het medische attest van Dr (C.) dd.2.11.2009 stelt dat u een besnijdenis type I onderging. Het medische attest van Dr (U.) dd.7.9.2009 gericht aan de dokter van de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat u aan diabetes lijdt en dat u een chronisch ongeneeslijke ziekte heeft. Dit alles wordt in bovenstaande motivering niet in twijfel getrokken.

Met betrekking tot de door u aangehaalde medische situatie dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van

medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Verzoekster vult haar feitenrelaas in het verzoekschrift aan en stelt dat zij nadat zij een visum verkreeg voor Duitsland, aldaar opnieuw werd geopereerd. Toen de dokters zeiden dat zij haar been zou verliezen zou zij zijn weggevlucht. Omwille van haar gezondheidstoestand kreeg zij een kosteloze lift aangeboden naar België. Zij verbleef enkele dagen op straat omdat zij geen besef had van waar zij zich diende aan te melden. Een politieagent zou haar op een gegeven moment hebben aangesproken en uitgelegd bij welke instantie zij zich diende aan te melden.

2. Over de procedure

2.1. Verzoekster dient middels onderhavig verzoekschrift *"een beroep tot nietigverklaring in tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op datum van 14/12/2009"*.

2.2. De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet) de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Onderhavige procedure situeert zich onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48, 48/3 en 62 van de Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht.

Daar waar verweerder haar verwijt het bezit van een Sierra Leoons paspoort en haar verblijf gedurende meer dan twee maanden in Duitsland te hebben verzwegen, betoogt verzoekster dat niet aangetoond wordt dat zij heeft gelogen over haar asielrelaas. De twee elementen waaromtrent ze heeft verkozen het stilzwijgen te bewaren gedurende haar interview staan volledig los van haar werkelijke vluchtmotieven en zijn te koppelen aan haar vrees te worden teruggestuurd naar haar land van herkomst.

Wat betreft de verklaring waarmee zij een aantal dagen na het gehoor terugkwam op de elementen die zij verzwegen tijdens het gehoor stelt verzoekster dat het feit dat hierin vermeld staat dat zij drie tot vier weken in Duitsland heeft verbleven te wijten zou zijn aan een probleem van communicatie. Verzoekster kan zich enkel verstaanbaar maken in het Engels en de sociaal assistente die haar verklaringen optekende was enkel het Frans machtig. De bijkomende verklaring werd opgetekend met behulp van een andere sociaal assistente die het Engels wat beter machtig is, zodat het mogelijk is dat het een misverstand betreft. Verzoekster houdt staande dat zij onmiddellijk vanuit de luchthaven naar het ziekenhuis in Duitsland is gebracht.

Zij doet gelden dat het begrijpbaar is dat een vluchteling alles in het werk zal stellen om te voorkomen te worden teruggestuurd naar het land van herkomst en verwijst naar rechtspraak van de RvV, de Raad van State en de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen waaruit blijkt dat het is aanvaard dat hoe meer reden een persoon heeft om te vrezen te worden vervolgd, hoe begrijpelijker het is dat deze de waarheid niet vertelt, zelfs niet aan de autoriteiten van het land waar hij asiel vraagt. In het verleden is een vluchteling reeds herhaaldelijk erkend geweest als vluchteling, zelfs na de Belgische overheid te hebben belogen. Het betrof het verzwijgen van eerdere asielaanvragen maar om dezelfde beweegredenen, met name angst om te worden teruggestuurd naar het land van herkomst. Deze angst

kan dus een motief geweest zijn om te liegen over haar reistraject, doet niets af aan haar vluchtmotieven en is perfect compatibel met het gedrag van een vluchteling. Verzoekster verwijst naar paragrafen 198 en 199 van de *"Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié"* van het UNHCR. Indien dit geen juridische norm uitmaakt waarvan de schending voor de RvV kan worden ingeroepen maakt dit toch een arsenaal uit van richtlijnen waarmee de RvV rekening dient te houden, hetgeen door verzoekster wordt ondersteund aan de hand van rechtspraak van de Raad van State. Verweerder heeft zich er bovendien in het Jaarverslag toe verbonden om de richtlijnen van het Handboek te volgen. Bijgevolg zou de bestreden motivering strijdig zijn met de motiveringsplicht, te meer gelet op de fax die door verzoeksters advocaat werd overgemaakt op 18 november 2009. Het Handboek zegt volgens verzoekster immers dat wanneer een vluchteling liegt, de echte redenen moeten achterhaald worden voor elk geval afzonderlijk.

Dat verzoekster heeft gelogen over haar functie dient daarenboven genuanceerd te worden. Zij heeft altijd fruit verkocht op de markt maar was tevens lange tijd politiek actief. Zij heeft gewoon alles verzwegen wat met haar verblijf in Duitsland in verband stond, en dit uit angst te worden teruggestuurd. Verzoekster verwijt verweerder dat deze zou zijn vervallen in een stijlantwoord, een geijkte formule en zo de motiveringsplicht zou schenden. Daar verzoekster heeft gelogen zou verweerder automatisch en blind hebben geantwoord en volledig de reden van de leugen over het hoofd hebben gezien, met name angst. Men zou geen angst kunnen hebben en vertrouwen moeten hebben in de Belgische overheid maar daarbij gaat verweerder voorbij aan de bepalingen van het Handboek terwijl dit dergelijke situatie voorziet en in sommige gevallen logisch acht.

Betreffende de motieven aangaande de ongeloofwaardigheid van het feit dat verzoekster haar moeder diende op te volgen verliest verweerder het traditie-element uit het oog. Hoewel verzoekster haar moeder had verzorgd tegen de traditie in neemt dit niet weg dat zij haar moeder diende op te volgen zoals ook haar moeder haar grootmoeder had opgevolgd. Aangaande het feit dat verzoekster niet was opgeleid zou verweerder opnieuw het traditie-element over het hoofd zien, alsmede het feit dat verzoekster de Soweis lang van dichtbij had gevolgd omdat haar moeder binnen deze gemeenschap een centrale figuur was.

Verweerder zou op grond van deze overwegingen de asielaanvraag volledig verwerpen zonder acht te slaan op de werkelijke asielmotieven die verzoekster hebben gedwongen haar thuisland te ontvluchten. Zij is reeds tweemaal besneden, hetgeen nergens wordt betwist, en maakt derhalve deel uit van een sociale groep in de zin van het Verdrag van Genève. Verzoekster verwijst in deze naar de omschrijving van daden van vervolging in artikel 9 van de Europese Richtlijn 2004/83 en zoals omgezet in Belgisch recht bij artikel 48/3, § 2, al. 2, a van de Vreemdelingenwet. Zij wijst daarnaast op artikel 4.4 van voormelde Richtlijn waaruit blijkt dat het feit dat een asielzoeker reeds is vervolgd geweest een ernstige aanwijzing uitmaakt voor een gegronde vrees opnieuw te worden vervolgd. Hier kan alleen van worden afgeweken indien er voldoende redenen zijn om te denken dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen. In casu staat het vast dat verzoekster reeds is besneden en doet dit enkele feit vermoeden dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst opnieuw zal worden besneden en slachtoffer zal worden van seksuele gewelddaden, te meer daar zij actief was in de strijd voor vrouwenrechten.

Niet alleen haar politieke activiteiten en professionele werkzaamheden bevestigen dat zij een vrouw was die zich in haar thuisland buiten de maatschappij zette door op te komen tegen genitale verminking. Dat zij niet wenste dat haar kinderen werden besneden en haar leven op het spel zette om ze weg te halen bij de Sowe-gemeenschap zet haar verklaringen kracht bij en maakt dit vermoeden nog erger.

Verzoekster stelt dat deze politieke overtuiging volgens de rechtspraak van de RvV het pertinentste criterium vormt om haar relaas te linken aan het Verdrag van Genève. Door zich toch te verzetten tegen de gewoonte en traditie die bijna onoverkomelijk is en waar men zich eigenlijk niet kan verzetten plaatst zij zich buiten de maatschappij.

Samenvattend kan volgens verzoekster gesteld worden dat het objectief gegeven dat zij is besneden aangeeft dat zij moet worden erkend als vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève. Het feit dat zij openlijk en in binnen- en buitenland opkwam voor vrouwenrechten en zich heeft verzet tegen de traditionele Sowe-gemeenschap, de besnijdenis van haar kinderen en de opvolging van haar moeder zet haar relaas alleen maar kracht bij.

Dat zij aanvankelijk haar reistraject, haar verblijf van twee maanden in Duitsland en het bezit van haar paspoort verzweeg mag volgens verzoekster in geen geval haar hele relaas op de helling zetten. Deze verzwijging doet immers geen afbreuk aan de kern van haar relaas. Automatisch dit relaas verwerpen zou een inbreuk maken op het beginsel van 'independant en rigorous scrutiny' dat wordt gehandhaafd

door het EHRM. Zoals dit hof en het 'Committee Against Torture' voorschrijven dienen in casu alle elementen te worden onderzocht. De werkelijke gronden voor asiel en het reistraject dienen hier dus gescheiden te worden en uit elkaar te worden getrokken.

Om die redenen vraagt verzoekster om aan haar de status van vluchteling toe te kennen of haar in ondergeschikte orde de status van subsidiaire bescherming toe te kennen.

3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Verzoekster verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), gevraagd naar haar documenten: "Nooit een reispaspoort gehad". Tevens diste zij een fictief reisverhaal op volgens welk zij per schip vanuit Sierra Leone naar België zou zijn gereisd (administratief dossier, stuk 12, nr. 21, 33-34). Ook bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) beweerde verzoekster per schip van Sierra Leone naar België te zijn gereisd. Zij ontkende uitdrukkelijk en eenduidig ooit een paspoort te hebben gehad of aangevraagd. Tevens ontkende zij ooit eerder Sierra Leone te hebben verlaten of te hebben gereisd. Daarenboven ontkende verzoekster dat zij ooit een visum heeft aangevraagd en verklaarde zij nogmaals nooit eerder in Europa te zijn geweest (administratief dossier, stuk 4, p.4, 10).

Wanneer zij gedurende het gehoor bij het CGVS werd geconfronteerd met de informatie in het dossier omtrent haar visumdossier in Duitsland waaruit blijkt dat zij wel degelijk een paspoort bezit, dat zij met dit paspoort een visum aanvroeg en verkreeg voor Duitsland en dat zij daadwerkelijk in Duitsland heeft verbleven van 11 april 2009 tot 23 juni 2009 (administratief dossier, stuk 15: landeninformatie), ontkende zij dit nogmaals en antwoordde zij: "Het is niet mij". Vervolgens werd zij erop gewezen dat het merkwaardig was dat een vrouw met haar naam en gezicht een visum aanvroeg waarop zij aangaf: "Ik heb er geen idee over". Nadat haar advocaat haar erop wees dat het belangrijk was dat zij de waarheid vertelde en nadat haar de nodige tijd werd geboden te overleggen met haar advocaat bleef zij zwijgen en gaf zij aan dat zij niets meer te zeggen had (administratief dossier, stuk 4, p.11).

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster herhaaldelijk en moedwillig heeft getracht de Belgische asielinstanties te misleiden door te verzwijgen dat zij een Sierra Leoons paspoort bezit, een visum heeft verkregen voor Duitsland en twee maanden aldaar heeft verbleven, hetgeen haar algehele geloofwaardigheid op fundamentele wijze ondergraaft.

Verzoekster voert aan dat het begrijpelijk is dat een kandidaat-vluchteling er alles aan zal doen teneinde niet te worden teruggekeerd en dat haar angst te worden teruggestuurd naar Duitsland of naar haar land van herkomst de oorzaak is van het verzwijgen van haar paspoort en visum voor Duitsland, doch deze verklaring is niet afdoende om het voorgaande te rechtvaardigen. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoekster dat zij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van haar correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over haar identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de door haar afgelegde reisroute (zie artikel 4, eerste en tweede lid van richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004).

Bovendien kan in casu niet het minste geloof worden gehecht aan verzoeksters post factum gewijzigde verklaringen die per fax door haar advocaat werden neergelegd na het gehoor bij het CGVS, en dit ter verklaring van de voorgaande vaststellingen (administratief dossier, stuk 3).

Vooreerst brengt verzoekster ter staving van deze verklaringen geen begin van bewijs bij. Volgens deze verklaringen zou zij nochtans vanuit de luchthaven onmiddellijk naar het ziekenhuis zijn gebracht en vervolgens drie tot vier weken later Duitsland zijn ontvlucht omdat de dokters haar been wilden amputeren. Indien dit alles daadwerkelijk zou hebben plaatsgevonden kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekster in staat zou moeten zijn haar ziekenhuisopname en operatie in Duitsland te staven.

Daargelaten dat het weinig aannemelijk is dat een taxichauffeur verzoekster louter uit medelijden gratis vanuit Duitsland naar het station van Antwerpen zou hebben gebracht, kunnen verzoeksters verklaringen daarenboven niet worden gerijmd met de informatie in haar visumdossier (administratief dossier, stuk 15: landeninformatie). Uit deze informatie blijkt immers duidelijk dat verzoekster op 11 april 2009 in de ochtend per vliegtuig aankwam in Frankfurt, evenals dat zij van dezelfde datum tot 23 juni 2009 ononderbroken heeft deelgenomen aan een seminarie voor vrouwenrechten. Derhalve kan niet worden aangenomen dat zij, zoals zij staande houdt in het verzoekschrift, vanuit de luchthaven onmiddellijk zou zijn overgebracht naar een ziekenhuis en daar zou zijn geopereerd, noch dat zij reeds na drie of vier weken Duitsland zou hebben verlaten uit vrees voor een nakende amputatie. Waar verzoekster aanvoert dat omtrent de periode gedurende dewelke zij in Duitsland verbleef mogelijks sprake is van een misverstand ingevolge een gebrekkige communicatie tussen haar verschillende sociale assistenten dient te worden opgemerkt dat zij deze bewering geenszins in concreto aantoon. Bovendien is het aan haar om haar verdediging op een adequate wijze te organiseren en draagt zij de verantwoordelijkheid voor de inhoud van de door haar neergelegde verklaringen, te meer daar deze in casu door haar advocaat werden neergelegd zodat kan worden aangenomen dat ook deze ook op de hoogte was van de inhoud.

Tevens kan worden opgemerkt dat het feit dat verzoekster niet onmiddellijk of kort na haar aankomst in Europa op 11 april 2009 asiel heeft aangevraagd doch eerst zonder asiel aan te vragen gedurende meer dan twee maanden in Duitsland heeft verbleven en heeft deelgenomen aan een seminarie alvorens naar België te reizen en aldaar asiel aan te vragen in juli 2009 zowel de ernst als de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging ondermijnt.

Daarenboven blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster niet enkel het bestaan van haar paspoort en visum heeft verzwegen, doch dat zij tevens omtrent verschillende facetten van haar levensloop en persoonsgegevens verklaringen aflegt die niet kunnen worden gerijmd met de

informatie die zij verstrekke in het kader van haar visumaanvraag (administratief dossier, stuk 15: landeninformatie).

Zo blijkt uit deze informatie dat zij in het kader van haar visumaanvraag 4 augustus 1979 opgaf als geboortedatum en dat deze datum tevens vermeld stond op haar paspoort en het geboortecertificaat dat zij neerlegde, terwijl zij in het kader van onderhavige asielprocedure bij de DVZ en bij het CGVS aangaf te zijn geboren op 4 augustus 1971 (administratief dossier, stuk 4, p.1; stuk 12, nr. 4). Tevens blijkt uit verzoeksters visumdossier dat zij gehuwd zou zijn, hetgeen niet kan worden gerijmd met haar verklaringen tijdens haar asielaanvraag. Verzoekster ontkende immers uitdrukkelijk gehuwd te zijn en gaf aan dat zij verloofd was doch dat haar verloofde zou zijn overleden in juli 2008 (administratief dossier, stuk 4, p.1; stuk 12, nr. 14). Bovendien zou verzoeksters beroep blijken haar visumdossier 'animator' zijn doch beweerde zij in het kader van onderhavige procedure dat zij geen werk had, dat zij om in haar levensonderhoud te voorzien producten aankocht en verkocht en dat zij voor het overige geen ander beroep had (administratief dossier, stuk 4, p.3; stuk 11, p.1). Tevens gaf verzoekster in het kader van haar visumaanvraag het volgende adres op als permanent adres in Sierra Leone: '65 Bai Rampa Road, Northern Lunsar, Port Loko District, Sierra Leone'. Dit adres strookt niet met het adres dat zij opgaf in het kader van haar asielprocedure. Bij de DVZ en het CGVS verklaarde zij immers dat zij sedert 2003 woonde in het dorp Lokonta, dan wel Rokontha (administratief dossier, stuk 4, p.3; stuk 12, nr.9).

Voorts maakt verzoekster in het geheel niet aannemelijk dat zij de dochter zou zijn geweest van het hoofd van de Bundu-gemeenschap in Lunsar en haar moeder diende op te volgen als Soweï. Zij brengt geen begin van bewijs bij ter staving van haar bewering dat haar moeder het hoofd was van de Bundu-gemeenschap noch aangaande het overlijden van haar moeder.

Daarenboven kunnen haar verklaringen met betrekking tot de opvolging van haar moeder in de functie van Soweï niet worden gerijmd met de informatie in het dossier (administratief dossier, stuk 15: landeninformatie). Uit deze informatie blijkt eenduidig dat de functie van Soweï erfelijk is en dat zij wordt overgedragen van moeder op dochter. Heeft de besnijdster geen dochter dan wordt zij opgevolgd door de oudste dochter van het naaste familielid van de besnijdster. Het jonge meisje wordt bovendien blijken deze informatie leerling van haar moeder of tante, die haar alle regels en voorschriften leert van de 'society'. Het jonge meisje kijkt toe tijdens de besnijdenissen en nazorg en begint na een periode van zeven tot tien jaren zelf te snijden onder de supervisie van haar moeder. De overdracht van de functie begint dus al tijdens het leven van de moeder en de dochter groeit in de loop van haar opleidingsperiode in de functie van Soweï.

Verzoekster bleek in casu echter niet te weten waarom haar moeder gekozen werd om haar grootmoeder op te volgen of hoe haar moeder haar positie kreeg. Daarenboven beweerde verzoekster dat zij slechts na de dood van haar moeder te weten zou zijn gekomen dat zij haar moeder diende op te volgen. Zij zou met haar moeder nooit hebben gesproken over haar opvolging. Tevens gaf zij aan niet te weten wie haar moeder zou hebben moeten opvolgen indien deze geen dochters zou hebben gehad. Verzoekster zou nooit enige opleiding hebben gehad er zou haar niet zijn aangeleerd wat zij diende te doen als Soweï. Haar moeder zou haar nooit hebben uitgelegd of verteld wat zij deed en haar geen informatie of kennis hebben verstrekt (administratief dossier, stuk 4, p.5-6).

Verzoeksters verklaringen zijn dermate in strijd met de informatie in het dossier dat de geloofwaardigheid van haar asielrelaas op manifeste wijze wordt ondergraven.

Verzoekster legde bovendien uiteenlopende verklaringen af met betrekking tot de kern van het door haar ingeroepen asielrelaas. Zij hield immers voor dat de Soweï ingevolge haar weigering haar moeder op te volgen haar kinderen zouden hebben meegenomen naar hun gemeenschap. Zij zou aanvankelijk naar de gemeenschap zijn gegaan en hebben gezegd dat ze haar dochters terugwilde doch dit had geen resultaat. In de vragenlijst beweerde zij in dit kader dat zij hulp vroeg aan een man en gaf zij aan: *"We gingen samen naar het bos waar de Bundu zaten"*. Daar zouden ze haar dochters hebben gezien tijdens een ceremonie. Tevens gaf verzoekster aan: *"We konden hun aandacht wekken en zo ontsnappen"* (administratief dossier, stuk 11, p.2). Deze verklaringen kunnen in het geheel niet worden gerijmd met verzoeksters verklaringen bij het CGVS. Bij het CGVS ontkende zij immers dat zij, nadat zij naar de Soweï gemeenschap ging om te protesteren en nadat de man aanbood om haar te helpen, zou zijn teruggekeerd naar het bos waar de Bundu zaten. Zij beweerde dat zij naar het huis begaf waar de kinderen waren. Vervolgens zou de man alleen het huis zijn binnengegaan, de kinderen hebben meegenomen en naar verzoekster hebben gebracht (administratief dossier, stuk 4, p.8). Dat verzoekster enerzijds, beweerde dat zij haar kinderen terughaalde in het bos van de Bundu en tijdens een

ceremonie waarbij zij de aandacht van haar kinderen konden trekken doch, anderzijds, beweerde dat zij niet terugging naar het bos van de Bundu doch haar kinderen terughaalde uit het huis waar zij zaten en waarbij de man alleen het huis binnenging om haar kinderen te halen, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Tevens gaf verzoekster aan dat zij vluchtte en haar dochters achterliet bij haar vriendin A.J., en dit in de woning waarin zij en verzoekster samen woonden. Verzoekster zou aan A.J. hebben gevraagd met haar kinderen te ontsnappen (administratief dossier, stuk 4, p.2; stuk 12, nr.16). Desalniettemin bleek zij niet te weten waar haar kinderen op heden zijn. Zij verklaarde geen contact meer te hebben met Sierra Leone en ontkende uitdrukkelijk dat zij ernstige pogingen ondernam iemand te contacteren (administratief dossier, stuk 4, p.2, 10).

Verzoekster werd ter zitting overeenkomstig artikel 14 PR RvV ondervraagd omtrent de situatie van haar kinderen. Dienaangaande verklaarde zij dat haar twee dochters in Gambia verblijven bij haar schoonzuster en daar naar school gaan. Haar andere kinderen bevinden zich in Guinee. Verzoekster maakte ter zitting geen gewag dat een vrees voor besnijdenis ten aanzien van haar dochters de oorzaak is van hun verblijf buiten Sierra Leone.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat de bestreden beslissing, zelfs indien enig geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoeksters beweerde relaas, quod non, met recht motiveert dat verzoekster, zoals blijkt uit de informatie in het dossier, de mogelijkheid heeft te ontkomen aan het gedwongen Soweï-schap of om als Soweï de messen neer te leggen. Meerdere organisaties proberen Soweï er immers van te overtuigen hun activiteiten te stoppen en in het verleden legden reeds vele Soweï hun messen neer. Nergens in de informatie wordt enig gewag gemaakt van problemen voor deze personen, behoudens hun financiële verliezen (administratief dossier, stuk 15: landeninformatie).

Ingevolge de voorgaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters bewering als zou zij ingevolge de door haar ingeroepen asielmotieven enige vrees voor vervolging dienen te koesteren.

Voor het overige verwijst verzoekster in het verzoekschrift naar het feit dat zij reeds is besneden en houdt zij voor dat hieruit kan worden afgeleid dat zij opnieuw zal worden besneden bij een terugkeer naar Sierra Leone. Voorts haalt zij aan dat zij actief zou zijn opgekomen voor de vrouwenrechten.

Dient echter te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien waarop verzoekster zich baseert om te beweren dat het feit dat zij al is besneden ertoe zou leiden dat zij opnieuw zou worden besneden. Zij werd in haar kindertijd tweemaal besneden omdat de eerste besnijdenis niet goed gelukt was. In dit kader kan echter niet worden ingezien waarom de Soweï-gemeenschap na vele jaren plots zou beslissen om verzoekster, haar leeftijd mede in acht genomen, opnieuw te besnijden. Zij brengt zelf evenmin enig concreet of objectief gegeven aan waaruit dit zou kunnen worden afgeleid.

Wat betreft verzoeksters vrees ingevolge haar activisme voor vrouwenrechten dient te worden opgemerkt dat zij hiervan nergens eerder gedurende haar asielprocedure ook maar enige melding maakte, wel integendeel. Zij zou volgens haar visumdossier en haar bijkomende verklaring weliswaar lid zijn van de Amazonian Initiative Movement (administratief dossier, stukken 3 en 15), doch bij het CGVS ontkende zij uitdrukkelijk en herhaaldelijk dat dit het geval zou zijn. Zij ontkende uitdrukkelijk dat zij na 2007 nog politieke activiteiten had, activiteiten had voor een organisatie of andere activiteiten voerde. Tevens noemde zij voornoemde organisatie niet wanneer haar gevraagd werd naar organisaties die bewustwordingscampagnes voeren. Wanneer haar uitdrukkelijk naar deze organisatie werd gevraagd antwoorde verzoekster: *“Ze zijn ver van waar we wonen. Het is een plaats dat man me zei dat het ver is”*. Gevraagd naar hun locatie, gaf zij aan: *“Ik ken hun plaats, de man toonde me de weg, maar ik ben er niet geweest”* (administratief dossier, stuk 4, p.3, 7). Bovendien beriep verzoekster zich in haar bijkomende verklaring die werd neergelegd bij het CGVS evenmin op haar activisme voor vrouwenrechten als reden voor haar vrees (administratief dossier, stuk 3). Dat zij zich in het verzoekschrift uitgerekend op deze activiteiten beroept is dan ook niet ernstig.

Dit alles klemmt des te meer daar verzoekster bij het CGVS niet enkel ontkende lid te zijn geweest van voormelde organisatie, doch tevens in duidelijke bewoordingen verklaarde dat er slechts twee redenen waren voor het verlaten van haar land, met name enerzijds haar medische problemen en anderzijds het feit dat zij haar moeder moest opvolgen als Soweï. Zij ontkende daarbij eenduidig dat er nog andere redenen zijn waarom zij asiel aanvraagde. Even verder gaf zij nogmaals aan dat zij geen andere

problemen heeft gehad in Sierra Leone (administratief dossier, stuk 4, p.5, 10). Dit blijkt bovendien tevens uit verzoeksters overige verklaringen. Uit deze verklaringen kan immers geenszins worden afgeleid dat zij indien zij in Freetown zou verblijven problemen zou ondervinden in vluchtelingenrechtelijke zin. Wanneer herhaaldelijk werd gevraagd of het voor niet mogelijk was in Freetown te gaan wonen, haalde zij medische en economische motieven aan ter verklaring van het feit dat dit niet mogelijk was en bleek niet dat zij op basis van vluchtelingenrechtelijke gronden deze stad heeft verlaten of er niet zou kunnen verblijven (administratief dossier, stuk 4, p.9-10).

De door verzoekster neergelegde documenten vermogen niet aan het voorgaande afbreuk te doen (administratief dossier, stuk 14: documenten). Haar identiteitskaart bevat geen gegevens die afbreuk zouden kunnen doen aan de hoger gedane vaststellingen. De foto's tonen een aantal verwondingen doch geven geen uitsluitsel en vormen derhalve geen bewijs aangaande de oorzaak of de omstandigheden waarin deze werden opgelopen. De fax gericht aan verzoeksters advocaat in verband met een opvolging bij GAMS stelt slechts dat de dokter verkiest dat verzoekster haar relaas niet meerdere keren zou moeten vertellen en de medische attesten stellen dat verzoekster is besneden, aan diabetes lijdt en een chronische ongeneeslijke ziekte heeft. Dit alles wordt niet in twijfel getrokken doch kan de hoger gedane concrete vaststellingen niet ontkrachten.

In acht genomen hetgeen voorafgaat kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.2.2. Verzoekster voert teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen geen andere elementen aan dan degene aan grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de sub 3.2.1. gedane vaststellingen ten aanzien van dit relaas en de overige elementen in het dossier toont zij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.2.3. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS